

Παρουασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Λεωφόρος Πανεπιστημίου 36

Τηλέφ. 30-232

Τὸ φάσμα τοῦ πολέμου ἀπειλεῖ καὶ πάλιν τὴν ἀνθρωπότητα

Παρουασσός

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ - Δροσιά καὶ θάλασσα

24

ΣΕΛΙΔΕΣ

Π
Π30

κυβερνήσεις του Τόκιο, υπό την πίε-

_____

...την ίδια την Αριστερά, στοιχειώνοντας
το ευχάριστο εἶδος τῆν Ἀγγλίαν, γ)
ὅτι ἴσως αὐτὸς νὰ εἶνε ὁ καλλίτερος
ρόπος διὰ τὰ κερδοστρέφοντα
συμπληθεῖς τοῦ Φόσκωκ καὶ τῶν
Πορτογαλίας, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν
ἐπ' αὐτῷ νὰ λειτουργῇ ὁ διεθνὴς ἑλε-
νιστὰς διὰ τὴν ἀντιθέσιν ἐκείνην.

παρα τας σποραδικὰς καθήσυχας διαβεβαιώσεις, τὸσον ἡ Κίνα ὡς καὶ ἡ Ἰαπωνία ἐτοιμάζονται πυρετῶς διὰ τὴν τρομερὰν σύγκρουσιν.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΔΕΛΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ «ΡΑΝΤΕΒΟΥ» ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ "ΣΤΑΡ",

Πώς πρέπει να συμπεριφέρεται μια γυναίκα στην πρώτη της συνάντηση με τον έκλεκτο της καρδίας της; Νά ένα ερώτημα αρκετά, όπως νομίζουμε, σπουδαίο, γιατί ασφαλώς, απ' το πρώτο ραντεβού εξαρτάται και η περαιτέρω εξέλιξης του συνδέσμου μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκα.

Ενός νέου και ενός νέας. Διότι, βεβαίως, ανόλογον των πρώτων εντυπώσεων, που θ' αποκομίσουν οι δύο άνθρωποι, θα εξελιχθεί, γενικώς και ή αίσθηματική των υποθέσεων.

Αρμολογώντας απαντήσουν εν προκειμένω, είνε νομίζουμε, οι καλές εγγυητές του κινήματος γράφου, οι οποίοι, τον οποίοι η ζωή είνε ένα αιώνο ερωτικό τραγούδι — έστω και καλλιτεχνικό.

Τόσο τι άπαντα, σχετικώς, ή χαριτωμένη Λορέττα Γουόλκ: «Ήμουν δέκα πέντε έτών — τόσο νωρίς στά βάσανα; — όταν κάποιος νέος με συνόδευσε ο' ένα φοιτητικό χορό. Τον πρώτο μου χορό! Ήμουν κατ'επαγγελματίαν. Πέρασα, κοντά στον Ζέντ, μιάν αξέχαστη βράδυ... (τίποτα, ότι τον είχα καταιχίσει. Απ'ότι την άλλη μέρα τον είχα, χωρίς, παρά τας προσπάθειάς μου, να τον ξαναβώ. Δύο χρόνια αργότερα τον ξαναβώ τυχαίως. «Αγαπητή μου, πού είσε ο Ζέντ, με κάνατε να περιμένο μιά δολοκλήρη ώρα στο σαλόνι σας».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

Η Μίρια Χόπκινς είχε κι' αυτή μιά κακή περφόρμα. Ίδου την:

«Είχα μόλις φθάσει στη Νέα Υόρκη και άρχισα να γυρίζω». Είχα παραγγείλει την πρώτη μου έσοπιση τουάλεττα. Ήταν άσπρη! Πέθανα από έπιθυμία να την έπδειξω. Ένας νέος, που γνώρισα κάποτε σε μιά συντροφιά, τού ζήτησα να περάσω ένα βράδυ μαζί του. Ήλθε, πληροφορήθηκε τας προτιμήσεις μου. Τού έδωλα σε έπισημότητα, ότι ήθελα να πάμε στο Κεντρικό Πάρκο, ο' ένα άπ' τα πιο οίκ κέντρα του Μπρονξγουάι. Πήγαμε, πράγματι, αλλά έκτοτε δεν ξαναείδα τον ίπποτό μου.

«Αν μιά γυναίκα θέλη να κρατήσει κοντά της τον άνδρα που άγαπά, πρέπει, χωρίς να τ' άφηνι να φαίνεται, ν' άφηνι ν' αυτόν την έκλογή των διασεκέσεων. Άς περιμένο λίγο να τού έπιδώλη τις ίδιες της.

«Κάθε φορά, που οδς συνανταί να περάσει μ' ένα άνδρα τις άρες του πρώτου σας μ' εκείνον ραντεβού, σιωπάτε και άκούετε. Ο άνδρας άρέσει να διηγήται τις υποθέσεις του. Ακόμα και αν είνε μέχρι θανάτου πληκτικές αυτές ή ιστορίες, προσπαθήστε να τού είντε τελέια άκροατής, ενδιαφερομένη, έχέμυθος, εφύνης και συμπάσχουσα. Δεν υπάρχει άνδρας που να μην κατακτηθή άπ' το πραγματικό ή το προσποιητό ενδιαφέρον της γυναίκας, για τη ζωή της.

«Η περιόνομος για το πνεύμα της και για την καλοσύνη της Μαροέλ Σεντάλ, νομίζε: «Πρέπει να έρωμαι ν' άκούωμαι, ναί. Άλλά ν' άκούω πως πρέπει επίσης να ξέρωμαι να δώσωμαι μιάν εύτυχία. Εύθυμια, χαράς. Στη ζωή, όπως τη ζούμε, ή γυναίκα έχει ως πρώτον της καθήκον ν' άνακουφίξη τον άνδρα,

να τον κάνει να ξεχνά τις φροντίδες του. Ή γυναίκα πρέπει, κι' αν εργάζεται ακόμη, να μείνι μιά υπαρκτός έλαφρά, χαριτωμένη, εύθυμη. Στο πρώτο ραντεβού, αν θέλετε να κατακτήσετε ένα σύντροφο (ή φίλα θα έλεγε άρμότερα, και δεν μιλώ για πόν έρωτα, τού όποιου αι αίτια είνε πολύ διαφορετικοί, έστέ εύθυμοι, άρμόνοτες, γοητευτικοί. Μιά μιά λέξι, δώστε στον άνδρα τον της εύθυμης ζωής.

Και ή Φλορέλλ; Ή χαριτωμένη Φλορέλλ, τί λέγει; Άκούστε την:

«Έχω τη γνώμη, πως μιά γυναίκα στο πρώτο της ραντεβού, πρέπει να ένεργή με την κάθε δυνατότητα κοκκινοσμία. Αν ο σύντροφός της αισθάνεται γι' αυτήν μόνο φίλια, τί ενδιαφέρει; Θά σάς είνε εύκολο σε λίγο να τον παρσώρετε στα νύχτα σας. Ή να τον περιορίσετε στη φίλια, αν αυτό προτιμάτε. Πρέπει, προ πάντων, να έσπαθή κοντά του, άίσεως, μιν αν υπαρκτός εύθραυστο, διάφορο, στολισμένο από χίλιες δυό άδυναμίες.

Δηλαδή, να έσπαθώ, ότι τον είχα καταιχίσει. Απ'ότι την άλλη μέρα τον είχα, χωρίς, παρά τας προσπάθειάς μου, να τον ξαναβώ. Δύο χρόνια αργότερα τον ξαναβώ τυχαίως. «Αγαπητή μου, πού είσε ο Ζέντ, με κάνατε να περιμένο μιά δολοκλήρη ώρα στο σαλόνι σας».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

«Στην έθιμιά μου ν' άρέσω, να γίνω άραιο, έχασα την φίλα του Ζέντ. Συνεπέρνα λοιπόν, ότι είνε προτιμότερο να πάμ μια καπέλλα έστω και άτημμένη στο πρώτο της ραντεβού, από το ν' άρσηση. Μή με μμηθήτε, οδς συμβουλεύω, όταν πρόκειται να γίνη αυτό και οδς».

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ!

ΜΙΕΡΙΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ. - Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Γιατί αγάπησαν πολύ...

Γιατί έδωσαν την καρδιά τους, τη σκέψη τους, το είνε τους ο' ένα μόνον άνδρα...

Πόσες δυστυχισμένες υπάρχει να βρσκοντα σήμερα στον κόσμο, πόσες τρέλλες γυναίκες, που άλλοτε υπήρξαν νέες σφιγμένες κοπέλλες, γεμάτες ζωή, όμορφα και που σήμερα είνε οκτρά σωματικά και πνευματικά έρεπια;

Στην ανατολική πλαγιά των Πυρηναίων είνε το χωριό Μοντ-Λουί. Είνε ένα χωριό ήσυχο και ιδιαίτερα όμορφο. Οι κάτοικοί του άνδρες και γυναίκες ζούν την εύτυχη σιμνή ζωή του άγρού.

Στα 1885 μιά στρατιωτική φρουρά ήρθε κι' εγκατεστάθηκε στο ειδυλλιακό χωριό. Ο ύπολοχαγός Χ. ήταν ο διοικητής της.

Ένας νέος γεμάτος όμορφία και μέλλον. Τί άλλο χρειάζεται για να κάνει τη μικρή Άννα Πουγιέ να τον αγαπήση; Και γιατι δ νεαρός ύπολοχαγός θα ήρνετο τα δροσερά κι' ολοκκίνητα χείλη της μικρής χωριάτισσας; Μήπως δεν ήταν ένας τρόπος να σκοτώση λίγο την άφορητη άνια, που ένοιωσε στο χωριάτικο εκείνο περιβάλλον;

Πέρασε λίγος καιρός εύτυχισμένος. Ή μικρή κόρη νομίζε, πως το γλυκό έκκετο τραγούδι δεν θα τελείωνε ποτέ... πως θα ήταν πάντα άνοιξις. Άλλά ήρθε μιά μέρα, που ή φρουρά εγκατέλειψε το χωριό. Ο αξιωματικός, φεύγοντας, ύπεσχέθη πως θαγύρασε, θα ξαναγύριζε.

Κάθε μέρα ή Άννα Πουγιέ πηγαινε στο μέρος, άπ' το οποίο θα πρόβαλλε ή μορφή του. Ο χειμώνας πέρασε, τα χιόνια έλυωσαν, ήρθε ή άνοιξις, το άλλο καλοκαίρι, πάλι χειμώνας... τίποτα.

Ή Άννα Πουγιέ έκανε και κάνει και τώρα κάθε μέρα τον περίπατο ως εκεί, ελπίζοντας σε μιά έπιστροφή που ποτέ δεν θα γίνη.

Όταν εκείνος πέθανε, προσάσθησαν να της δώσουν να καταλάβη, ότι δεν θα έπρεπε πιά να τον περιμένο... Άλλοιμονο! είχε από χρόνια τώρα χάσει τα λογικά της και δεν μπορούσε να νοιώση.

Οι άλλοι τον πιστεύουν για πεθαμένο... Άλλά έχει άπλούστατα άναχωρήσει για νάρθη έδω... Κυττάτε, μου έγραψε ακόμη και σήμερα.

Κι' έδειχνε τα παλιά γράμματα, τα γράμματα, που εκείνος της έγραφε πρό πενήτα έτών, κιτρινωμένα παληόχαρτα πιά...

Φτωχή, τρελή Άννα!...

Ο πόλεμος, που πλημμύρωσε την Εύροπή στο αίμα, φαίνεται πως δεν είχε τάρρα καθόλου τη ζωή των λίγων κατοίκων του μικρού χωριού Ντεζουάντ του Μπερρι.

Ήταν πολύ μακριά απ' το μέτωπο και ίσως να μην ήξεραν καλά-καλά τί γινόταν εκεί πέρα μακριά, που άχολούσανε το κανόνι.

Μιά μέρα στα 1917 ένα μεγάλο τμήμα του Αμερικανικού στρατού πήγε και στρατοπεύει στο Ντεζουάντ.

Με την άφιξη του, ο άρχηγος έδωσε μιά γιορτή, στην οποία προσκλήσε δυο το μικρό χωριό. Στάθηκε εύκαιρο για τις νέες κοπέλλες να χαρούν και να διασεκέσουν...

Ανάμεσα σ' όλες αυτές μιά, μιά μόνο ήταν άληθινα όμορφη: ή Μαρί Βιλλέρ... και σ' αυτή έπεσαν τα μάτια του Άρχηγού.

Είμενε θαμνωμένη και πιστεύοντας στο διαρκές της εύτυχίας, δόθηκε στην άγνητη του ολόκληρη. Έδωσε ο' αυτόν ψυχή, καρδιά και σώμα...

Πέρασαν μέρες εύτυχισμένες, κοντά στη μικρή ρηχή λίμνη, μέρες που τίποτε δεν έδειχνε, πως θαφρευαν για να μη ξαναγυρίσουν.

Κι' όμως... Ήρθε μέρα, που μιά διαταγή ύπερχείωσε τον Άρχηγό να πάρη τους στρατιώτες του και να φύγη.

Μα φύγη για πολύ μακριά. Για την Αμερική.

Και καθώς το βαπόρι έφευγε, έπαινε μαζί του και την ψυχή και το λογικό της μικρής Μαρί Βιλλέρ, που στεκόταν στην άκρη, κουνώντας ένα άσπρο μανδύλι, ο' ένδειξι αποχαριστημοί κι' έλπιος για ένα γρήγορο γυρισμό.

Άλλοιμονο!... Τα χρόνια πέρασαν κι' ή Μαρί Βιλλέρ κάθε μέρα πηγαινε στην θάλασσα για να αντικρύση από μακριά το καράβι που θα της έφερε κάποτε τον Άγαπημένο της.

Και πώμα... Είκοσι χρόνια από τότε, ή

Μαρί, σέροντας πίσω της ένα ματρώ-ακυλο, περνάει πάντα — κάθε πρωί — κάτω απ' τον Πόργο, που είνε καταλλήλως τότε δ Άρχηγός και ρίχνει βλέμματα γεμάτα έλπίδα, μήπως και φανή στα παράθυρά του ή άγαπημένη μορφή εκείνου, που τόσο άγάπησε...

Ήταν τότε είκοσι χρόνων!... Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Μαρί, σέροντας πίσω της ένα ματρώ-ακυλο, περνάει πάντα — κάθε πρωί — κάτω απ' τον Πόργο, που είνε καταλλήλως τότε δ Άρχηγός και ρίχνει βλέμματα γεμάτα έλπίδα, μήπως και φανή στα παράθυρά του ή άγαπημένη μορφή εκείνου, που τόσο άγάπησε...

Ήταν τότε είκοσι χρόνων!... Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν, ή Μπερτα ή Τρελλή... Περιφέρει κάθε μέρα τη θλιβερή της ύπαρξι στους ήσυχους δρόμους της μικρής πολιτείας, με το κεφάλι γυμνό και τα μάτια προσκολλημένα διαρκώς κάτω... Τί να βλέπη τάχα;

Είκοσι χρόνια φουτεία, χαρωπά κι' εύτυχισμένα, που έκαμαν άσπρη στην Αύλη της Αύστριας, γιατι ή Μπερτα Λόβελ, βι-

σε, αλλά για να μη σ' ένα έδωλο, πού πικρό, πού φοβερό σκοτάδι. Άλλα λακωνικά χρώματα ακόμη του πόντικτος κι' ύστερα ή σιωπή, ή θανατερή σιωπή.

Το λογικό δεν άνθεζε. Ή Μπερτα Λόβελ ζή τώρα στο Μπαλιέ-σιν-Μορντόν

Η Έγκυκλοπαιδική Γελίς μας

Η ΜΕΓΑΛΕΤΕΡΑ ΔΙΩΡΥΞ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένα σύγχρονον τεχνικόν μεγαλούργημα

Μία χώρα, η οποία έχει θαυμασιώτους ποταμούς, καί η οποία, λόγω του απέραντου της εκτάσεως της, επί πολύ ακόμη θα έχη ανεπαρκείαν σιδηροδρομικών γραμμών, επεδόθη εις την συμπλήρωσιν καί αύξησιν των ποταμίων της οδών, είνε ασφαλώς η Ρωσία. Τό ένδιαφέρον της αὐτοῦ ἐγένετο πλέον καταφανές διά τήν Πρώσιαν τοῦ Κοιμισσαριάτου τῶν Ισλαμίων Μεταφορῶν, ἡ διεθυσίνος τοῦ ποταμοῦ ἔχει ἀνατεθῆ εἰς τόν κ. Γεωργίου.

Τό κοιμισσαριάτον αὐτό εἶνε διαρκῶς τῷ ἀντικείμενον της ἀσπιτροτέρας κριτικῆς εἰς τόν σοβιετικόν τύπον. Καί διαπιστοῦται, ὅτι τὸ ἐτήσιον σχέδιον τὸν οὐδέποτε ἐκπληροῦται, ὅτι αἱ ἐπισκευαὶ τῶν πλοίων, πού ὑπέσταντο ζημίας, οὐδέποτε ἐτελείωσαν ἐγκαίρως, ὅτι ἡ στρατολογία τοῦ προσωπικοῦ προσκρούει εἰς μεγάλας δυσκολίας, λόγω της φύσεως της ἐργασίας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐν τούτοις ἀδείξει μὴ σημειωθῆ, ὅτι, χάρις εἰς τὰς τεραστίας βιομηχανικὰς προόδους πού ἐπετεύχθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ α' πενταετοῦς σχεδίου (1928 - 1933) καὶ κατὰ τὴ τέσσαρα ἔτη τοῦ δευτέρου (1933-1938), ἡ ἀναπτύξις τῶν διὰ τῶν ποταμῶν μεταφορῶν ἀνοπτύσσεται ἀπὸ ἐτούς εἰς ἔτος καὶ τὸ δίκτυον τῶν ναυτιλιακῶν γραμμῶν αὐξάνεται: ἀπὸ τοῦ 1928 ἕως τοῦ 1932 ἀνήλθεν εἰς τὰς 84.000 χιλ. ἀπὸ 71.000 καὶ ἀπὸ τοῦ 1932 εἰς τὸ 1936 εἰς 98.000 χιλ. Ἡργισιὸν ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀξί ο π ο ῖ η σ ι ν τῶν μεγάλων σιδηρικών ποταμῶν, διὰ της δημιουργίας λιμένων εἰς τὰς ἐκβολὰς τῶν (Λένα, Ἐνισέι, Ἰντιγκούρκα, Κόλμα κ.τ.λ.), χάρις εἰς τὰς ἀξιοσημειώτους ἐπιτυχίας εἰς τὴν ἀρκτηκήν ναυτιλίαν μετὰ τὸ Μοσκόβον - Ἀργαγγέλου καὶ Βλαδιβοστόκ. Τέλος εἰς τὸ ὑδροτεχνικὸν πεδῖον ἡ Σοβιετικὴ Ρωσία ἐσπείσασε μεγαλειώδεις πράγματι ἐπιτυχίας, πού καταπλήθυνσαν τὸσον διὰ τὴν τελειότητά των, ὥς καὶ διὰ τὸ παράτολμον της συλλήψεώς των: ἡ μετατροπὴ τοῦ Δνιεπρού εἰς πλῆθυν, καθ' ὅλον τὸ μήκος του, διὰ της κατασκευῆς τοῦ μεγάλου φράγματος (Δνιεπροστρόι), ἡ διώρυξ Βαλτικής - Λευκῆς Θαλάσσης καὶ ἡ διώρυξ Βόλγα - Μόσχοβα.

Εἰνε γνωστὸν, ὅτι ἡ διώρυξ Βαλτικής - Λευκῆς Θαλάσσης ἤρχισε καὶ ἐτελείωσεν ἐντὸς ἐνός χρονικοῦ διαστήματος 21 μηνῶν! Περιλαμβάνει δὲ 118 τεχνικά ἔργα, ἐξ ὧν 19 ὑδατοφράκτας, 15 φράγματα, 12 παρεκκλίσεις ρευστῶς, 40 ἐπιχώσεις. Τὸ μήκος του εἶνε 227 χιλιόμετρα καὶ ἐπὶ αὐτῷ τὰς πλέον ἐκτετατὰς διὰ τὴν Ρωσίαν, ὅτι τὴν φέρει εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη χρησιμοποιοῦσας τῆς Βαλτικῆς καὶ τῶν Δανιμαρκανικῶν στενῶν, ἐλαττώνει δὲ κατὰ περισσώτερον τοῦ τρίτου τὴν θαλασσίαν ὁδὸν ἀπὸ Ἀργαγγέλου εἰς Λένινγκρανδ. Ἄλλως δὲ τὸ ἐμπόριον ἠδύγηθ' ὑαγέως καὶ καταπληκτικῶς ἐδωλαττότερον εἶνε οἱ ἀποδοτοὶ 865.000 τόννοι κατὰ τὸ 1935, 1.600.000 τόννοι κατὰ τὸ 1936.

Ἡ διώρυξ Βόλγα - Μόσχοβα ἔχει ὅλκον μήκος 128 χιλιομ. Εἶνε, λοιπὸν, κατὰ πολὺ μικρότερον της διώρυγος Βαλτικῆς - Λευκῆς Θαλάσσης, ἀλλὰ ἀπότησιν ἐργασίας ἐγκυμοτάστεων καὶ τεχνικά ἔργα πολυαριθύτερα.

Ἰδοί, τώρα, τὸ διάγραμμα:

Ἀρρίζει ἀπὸ τὸ Ἰβράνκοβο, ἐπὶ της δεξιᾶς ὁδοῦ τοῦ Βόλγα, πλοισιὶν τῆς πόλεως Κίμρου. Ἐκεῖ εὐρίσκονται ὁ προλιμνὴ, ὁ ὑδατοφράκτης διὰ τὰς πλοίας, τὸ φράγμα καὶ ἱμπετόν, ἐν ἄλλο μικρότερον ἐκ τῆς, μὲτὰ τεχνικὰς τοφείρας 8 χιλιομ. περιβάλλοντος τὴν ἀποθήκην ὑδατος, ὁπθεν τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ γύνεται εἰς τὴν διώρυγαν. Ἡ 23ῃ Μαρτίου εἶνε ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ πρῶτον τὰ ὕδατα τοῦ ὀρμητικῶ Βόλγα προσέκρουσαν εἰς τὸ ἱσχυρὸν ἐκ ἱμπετόν φράγμα. Διὰ πρῶτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν, ὁ θρυλικὸς Βόλγας ὑπεχρέωτο νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ σταθῇ ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ πρὸ ἐνός ἀντεπερβλήτου ἀνταποδοτοῦ. Τὰ ὕδατα τοῦ τότε ἐξεγύθησαν καὶ κατέκλυσαν τὴν γύρω περιοχὴν

εἰς μίαν ἐκτασιν 327 τετρ. χιλιομ. Ἀπὸ τῶν πρῶτων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου, ἡ τεραστία αὕτη ἀποθήκη, καλουμένη «θάλασσα της Μόσχας», καλύπτει μίαν περιφέρειαν, ὅπου ἄλλοτε εὐρίσκετο ἡ παλαιὰ πόλις Κρόσεβα καὶ 124 χωρία, κατεχόμενα ἀπὸ 1.700 κολυθῶν.

Ἡ «θάλασσα της Μόσχας» εἶνε ἡ κυριώτερα πηγὴ τῆς «τροφοδοσίας» τῆς διώρυγος περιέχει 1.120 ἑκατομμ. κυβ. μέτρ. ὕδατος. Ὁφείλει δ' ἐπίσης νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν καὶ ἕνα κεντρικὸν ὁδοληκτικὸν σταθμὸν, δυνάμεις 28 γιλιόδων γιλιόβατῶν. Ἀφ' ἐτέρου πρέπει νὰ καθιστὰ πλεύσιμον τὸν ἄνω ροὺν τοῦ Βόλγα μέχρι της πόλεως Κολίλιν.

Ἀφ' οἱ ἐγκαταλείψει τὰς δόχας τοῦ Βόλγα, ἡ διώρυξ διευθύνεται πρὸς Νότον.

Ἡ διώρυξ ἀπότησε τὴν κατασκευὴν ὑπερδυσκόλων τεχνικῶν ἔργων. Μεταξὺ αὐτῶν: 11 ὑδατοφράκτας, 11 φράγματα, 8 κεντρικοὶ ὁδοληκτρικοὶ σταθμοί, 19 σιδηροδρομικὰς γεφυράς, 2 σιδηρογῶν, 5 ἐγκαταστάσεις ἀντλίων κ.τ.λ. Αἱ ἀντλίας αὗται εἰνε προσωριναί ν' ἀνυψώσων τὰ ὕδατα τοῦ Βόλγα μέχρι της γραμμῆς κατανομῆς, διότι ὁ ποταμὸς δὲν γύνεται ἰδία δυνάμει εἰς τὴν διώρυγαν, εἰ μὴ μέρη, μήκος 16 χιλιόμετρων. Αἱ πέντε ἀντλίας εὐρίσκονται εἰς τοὺς 2ον, 3ον, 4ον, 5ον καὶ 6ον ὑδατοφράκτας, ἀπεγίναντο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἀπόστασιν κυμαινόμενῃ ἀπὸ 4 ἕως 48 χιλιόμετρα. Ἐκάστη ἀντλία ἡ μάλλον ἑκαστον τῶν πέντε τούτων συστημάτων ἀντλίων, περιλαμβάνει τέσσαρας ἀντλίας, ἀν' ἐκάστη προμηθεύει 21.000 λίτρας ὕδατος ἀπὸ δευτέρου λεπτόν.

Ὁ σοβιετικὸς τύπος τὸνίζει ἰδιαίτερας τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἐθνικὴ βιομηχανία ἐπρωτεύθησεν ὅλας τὰς ἐπιστηθὲς ἀνάγκας, χωρὶς νὰ εἰσαχθῇ αὐτῇ ἕνα κορμὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ ὅλκον αὐτὸ εἶνε: 161 ἀτιμωμηγὰν, 3.050 φορτηγὰ αὐτοκίνητα, 275 τρακτέρ, 5.750 ηλεκτρικὰ κινήτρες κ.τ.λ. Ἡ συνολικὴ τιμὴ της διώρυγος ἐξέτιμήθη εἰς δύο δισεκατομμύρια ρούβλια!..

Εἰδικὸς ἐπεμελήθησεν ὁ κατασκευαστὰς της ἀρχιτεκτονικῆς ἐμφανιστέως της καὶ της διακοσμητέως της. Ὑδατοφράκται, φράγματα, ὁδοφράκται, ἀποθήκας ὕδατος κ.τ.λ. εἶνε ἐπεμελημένα διὰ μαριόρην, γροισιὸν καὶ περιβελήματα ὑπὸ κατοφύτων πάρχων. Εἰς τὸ κεντρικὸν μέρος εὐρίσκεται ἕνας πύργος, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποιοῦ ὑπάρχει βέλος ἐξ ἀνοδευδότη γαλβάνος, στεφανωμένου ἀπὸ πεντακτῖου τεραστίου ὁπτοῦ, ὁποῦτο ἀπὸ ἀποστάσεως πολλῶν δεκάδων χιλιομέτρων.

Τὴν ρόλον δὲ παῖξῃ ἡ διώρυξ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν της χώρας; Ὅτι συντομίστα κατὰ 1.100 χιλιομ. τὴν ποταμὴν ὁδὸν Λένινγκρανδ - Μόσχαν καὶ κατὰ 110 χιλιομ. τὴν μετὰ τὸ Μόσχαν - Γκόρκου. Μὲ εἶρος 85 μέτρων καὶ βόθος 5 1/2 μ., μὲ ὑδατοφράκταις μήκος 300 μ. καὶ εὐρύς 30 μ., ἡ διώρυξ θὰ εἶνε πλεονεσιὴ εἰς διπλὴν αἰσαν μεγάλων πλοίων (ἀνεργισιὸν καὶ καταργουμένων). Ἡ Ὁβριον Ρωσίας δὲ μεταχειρισθῇ τὴν νέαν αὐτὴν ὁδὸν διὰ νὰ ἀποστείλῃ ταχυτέρον καὶ ἀσφαλτέστερον εὐλασίαν, μετὰ τὸν ὅσον καὶ παντοειδῆ ἄλλα ὅλκα εἰς τὴν Μόσχαν. Ἀπὸ τὴν Νότιον θὰ φθάσων αὐτός, ἑλαια, ἰχθύες, πετρέλαιον, ἄλλα κ.τ.λ.

Ἀπὸ ἐφέτος ἡ Μόσχα θὰ εὐρίσκειται «εἰς σγέσεις» μὲ τρεῖς θαλάσσας: τὴν Κασπίαν, τὴν Βαλτικὴν καὶ τὴν Λευκὴν Θαλάσσαν. Ἀλλὰ κατὰ ἐν ἄλλο σγέδιον, προβλέπεται ἡ κατασκευὴ της διώρυγος Βόλγα - Δόν, ὁπότε ἡ Μόσχα θὰ εἶνε ἡ πόλις τῶν Πέντε Θαλάσσων, διότι ἐκτός τῶν τριῶν προαναφερμένων, θὰ προστεθῶν ἡ Μαυρὴ καὶ ἡ Ἀζοφικὴ Θαλάσσια.

Ἐν ὅλῳ πλεονεσίᾳ της διώρυγος αὐτῆς διὰ τὴν Μόσχαν, της ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ὑπολόγίζεται νὰ ἀπερβῇ τὰ πέντε ἑκατομμύρια κατὰ τὸ 1950, εἶνε ἡ ἀσπότη Βελτίσις εἰς ἐφοδισμὸν ποσῶν ὕδατος, διότι ὁ μικρὸς Μόσχοβας δὲν ἔχει ὅγκον ὕδατος ἄξιον λόγου, ἐνὼ τώρα, διὰ τοῦ συνδεδωμένου του μὲ τὸν γρόνδιον Βόλγα, τὰ πράγματα ἀλλάσσονται.

Αἱ σοβιετικὴ ἐφημερίδες ἀναγράφουν μὲ ὑπερβολικὰς τὰς γενήσεις, ὅτι μόνον ἡ Ἐπανάστασις ἠδύνηθη νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τερπικὸν τοῦτο τεχνικὸν ἔργον: Ὁ ἀτίθασος Βόλγας ὑπερεσθῇ πρὸ της ἀνθρωπίνης θελήσεως νὰ τροποποιῇ τὸν ροὺν του καὶ νὰ στείλῃ τὰς γονιμωτάτας τὸ ὕδατα βαθεῖα εἰς τὴν Ρωσίαν, μέχρι της παλαιᾶς πρωτεύουσος τῶν τσάρων της Μόσχας.

Ἀντιθέτως, μόλιστα...

ΑΝΤΡΕ ΠΙΕΡΡ

ΕΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΘΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ - ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

ΤΟ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΑΙΘΙΟΠΟΣ ΠΡΙΓΚΗΤΟΣ ΓΙΑΚΟΥΜΠ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἡ Μαριμέ, κόρη τοῦ Βασιλέως της Σεμενής Ἀνγκουέμπο, πηγαίνει στὴν Αἴγυπτον, ὅπου καὶ λαμβάνει ἀνάλογον μόρφωσιν.

Ἄλλα ἀνέκδοτα, ἕνα μῆμα ἀπὸ τὴν πατρίδα της τὴν κάνει νὰ ἐπιστρέφῃ ἐκεί ἐπιστομίζοντας, ὅπου καὶ βρίσκει τὸν πατέρα της ἐτοιμωμένον. Μετ' ὀλίγου πράγματι ἀποθνήσκει ὁ βασιλεὺς καὶ ἀνακηρύσσεται βασίλισσα ἡ Μαριμέ.

Ἐπὶ τούτοις αἷμα νὰ δειχθῇ τὸν ποταμὸν ὅπου τὴν ἀγῆλ' ἐξ' οὐροῦ ζωῆς.

Παρὰ τὸν ὅρον ἐπρωτεύεται παραφόρος τὸν πρίγκηπα της Ἀσσορίας, χωρὶς, ὅμως, τελικῶς, νὰ τοῦ δοθῇ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Ὡ, Ἀγνή τί εἶπες; Γιατί αὐτὸ τὸ τρεμοβόλῳ σου; Γιατί αὐτὰ τὰ δάκρυα; Ὁ ἐραστὴς σου εἶνε λογικός. Τὸ βλέπει καλά. Χρεῖταισαν πτώσεις πὸ σκληρῆς γιὰ νὰ ἀπάσων τὰ μέλη τοῦ Ἀσσανταρόν!

— Ὡ πρίγκηπα μου!... Ὡ ἀγαπημένε μου πολέμιστή!... Πρέπει νὰ χωριστοῦμε. Πρέπει τὰ μάτια μας νὰ πάψουν νὰ βλέπουνται.

— Νὰ χωριστοῦμε; Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν, τὸν αὐατὸ σου ἐν ἀσφαλείᾳ κοντὰ μου;

— Εἶνε γιὰ σένα ποὺ τὸ κάνω. Οἱ ἔχθροι μας θέλουν νὰ σ' σκοτώσουν. Καὶ πρέπει νὰ φύγῃς.

Ἀρχίζω νὰ γελά :

— Τί κακὸς σκέμεις ἔκανες αὐτὸ τὸ βράδυ, ἀδελφὴ μου; Ὡ Μακέντα, πῶς μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὸν Ἀσσανταρόν νὰ φεύγῃ μπροστὰ στοὺς ἔχθρους του; Αὐτὸν δὲν τὸν ἔκαμαν νὰ τρέμῃ τὰ λεοντάκια μὲ τὰ πέταλα, οὐτὲ ἡ ἀσπρὴ βροχὴς τοῦ Βορρᾶ;

Κάθε φορά πὸ ἐκείνη θῆλε νὰ μιλήσῃ της ἔκλεινε τὸ στόμα μὲ ἕνα φιλ.

Ἄλλὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅλη ἡ Ἀέουα ἤξερε πῶς οἱ Ἀσσορίοι σηκόθηκαν τὴ νύχτα κ' ἔφυγαν.

Καὶ δὲν ἔμεινε κανεὶς μέσα στὴν πόλι. Τί; χωρὶς ἕνα ἀντίο ;

Αὐτός, πὸς ἄλλες ἀκόμα γελοῦσε μὲ τοὺς φόβους της, αὐτὸς πὸς ἀψηφούσε τὸ μῖσος ὅλου τοῦ κόσμου :

— Ζεῖ ἐκεῖ, λοιπὸν, ἔφθασε τὸ θάρρος του ;

— Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγάπη του ;

Μπορούσε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστομικὴ φυγῇ ἡ Μακέντα λησθήκε γιατί τὸν ἀγάπησε καὶ ἀκόμα, γιατί μέσα της ἔμειναν ἀκόμη λίγα ἰντὶν τρυφερότητες.

Τὸν ἄλγιστον νὰ εἶχε φύγει ἐκτελόντας τὴν παρακλήσιν της... Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ποτε νὰ τοῦ συγχωρήσῃ, πὸν τὴν ἐγκατέλειπε ἔτσι, ὅπως ἐγκαταλείπει μὴ πόρην πᾶναι σὸν κατ' ἐξουσίαν, χωρὶς νὰ της ποῦν τίποτε.

Αὐτὸ δὲν θὰ το συγχωροῦσε ποτε.

***

Λίγον καιρὸ ἀργήσαντες δυὸ κεντητάδες μαργαριταρῶν ἔφθασαν στὴν Ἀέουα. Ἡ μέσος ὅλος ὁ κόσμος ἀρχισε νὰ μιλήγῃ νὰ τὴν γέμῃ τους.

Ἡ γληγορότερα τῶν δαυτῶν τους ἦταν ἀσούγκρητη.

Περὶεργὴ ἡ βασίλισσα τοὺς κάλεσε μὴ μέρα κοντὰ της.

Ἦταν δὸν νέοι ἑξαίρετικά ὄραροι — ὁ ἕνας πρὸ πάντων μὲ πρόσποιο φροντισμένη ἑρμιόνη, τὰ μάτια ἑξαίρετικά μαύρα.

— Θέλεις μὴ τουνικά, ποὺ νύχῃ πάνω της ὅλα τὰ χρώματα της Αὐγῆς ;

— Θέλεις μὴ ρόμπα ἀπὸ κόκκινες πέρες, εἶπε ὁ ἄλλος. Ἐτοί θὰ φαίνεσαι ντυμένη μὲ αἷμα, μὲ αἷμα, ποὺ σὸ πᾶσμάς σου ὁ κάθε ἄνδρας θὰ θέλῃ νὰ χυθῇ ἀπ' τὴς φλέβες του.

— Ἀρκετὰ, ἀρκετὰ. Ἐξέιν φλόγαροι. Δὲν εἶνε ἡ ρόμπα σου ποὺ θέλω, ἀλλὰ τὸ μυστικὸ σου.

Ἐν ὅλῳ πλεονεσίᾳ της διώρυγος αὐτῆς διὰ τὴν Μόσχαν, της ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ὑπολόγίζεται νὰ ἀπερβῇ τὰ πέντε ἑκατομμύρια κατὰ τὸ 1950, εἶνε ἡ ἀσπότη Βελτίσις εἰς ἐφοδισμὸν ποσῶν ὕδατος, διότι ὁ μικρὸς Μόσχοβας δὲν ἔχει ὅγκον ὕδατος ἄξιον λόγου, ἐνὼ τώρα, διὰ τοῦ συνδεδωμένου του μὲ τὸν γρόνδιον Βόλγα, τὰ πράγματα ἀλλάσσονται.

Αἱ σοβιετικὴ ἐφημερίδες ἀναγράφουν μὲ ὑπερβολικὰς τὰς γενήσεις, ὅτι μόνον ἡ Ἐπανάστασις ἠδύνηθη νὰ ἐπιτύχῃ τὸ τερπικὸν τοῦτο τεχνικὸν ἔργον: Ὁ ἀτίθασος Βόλγας ὑπερεσθῇ πρὸ της ἀνθρωπίνης θελήσεως νὰ τροποποιῇ τὸν ροὺν του καὶ νὰ στείλῃ τὰς γονιμωτάτας τὸ ὕδατα βαθεῖα εἰς τὴν Ρωσίαν, μέχρι της παλαιᾶς πρωτεύουσος τῶν τσάρων της Μόσχας.

Ἀντιθέτως, μόλιστα...

ΑΝΤΡΕ ΠΙΕΡΡ

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις δέχομαι, ὁ Παντοδύναμη Βασίλισσα, νὰ σοῦ μάθω τὴν Ἱερὴν Τέχνην, ἀλλὰ κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ πρέπῃ νὰ μάς ἀκούσῃ. Σ' ἐξορκίζω! Δὲν θὰ μποροῦσες, γιὰ καλλίτερη ἀσφάλεια, ν' ἀξιώσης νὰ δεχθῇς τὰ μυστήματά μου σ' ἐν' ἀπόμερο δωμάτιο ;

— Ἐστὼ... ἔλα μαζί μου στὸ Δωμάτιον τῶν Προσευχῶν Μου.

Ὁ Ἀσσανταρόν ἀναπήδησε : — Λοιπὸν; ναί! Ὁ Ἀσσανταρόν θὰ τολμήσῃ νὰ ἐπαρθεῖ! Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ ἀμαρκατέτος! Καὶ θάινε μέρα μεσημέρι!...

— Στὸ ἀπαγορεύω, εἶπε ἡ Μακέντα.

— Μοῦ τὸ ἀπαγορεύεις;

Εἶχε γίνει κάτοχρη... Ἀλλὰ μὲ μὴ φωνή, ποὺ δὲν ἔτρεμε,

παρὰ γιὰ σένα: αὐτὸς εἶνε ὁ νέος ὄρκος της Ἀγνῆς !

— Κι' ἐγὼ ὀρκίζομαι νὰ μὴ γνωρίσω ποτε σὲ τὴν ζωὴ μου ἄλλη γυναίκα !

Ἀγχαλίσθησαν κι' ἔμειναν ἔτσι γιὰ μὴ μεγάλῃ στιγμῇ...

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΓΝΗΣ

Γιὰ πολὺ ζήτησαν νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ της φοβερῆς δραστηριότητος της Βασίλισσας τοῦ Σαβᾶ. Σχολίασαν κατὰ διάφορους τρόπους τὴν μεγαλοφρονα της, τὴν ὁχθὸν τεραστίαν καὶ τὴν πρῶτην ποταμῆα, τὴν ὁρῶν της γιὰ κατακτήσεις κατακτησὶς ποὺ σὲ λίγο τὴν ἔκαμαν αὐτοκράτειρα τοῦ πᾶν μεγάλου κράτους της γῆς.

Αὐτὸ τὸ μυστικὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναγῆτομε στὸν βαθὺ τὴν πόνο, σὴ θάλη της γιὰ ἕνα χωριουδά, ποὺ δὲν της ἀρεσε οὐτε τὴν ἀνάμνησιν μίᾳ καὶ μόνῃς στιγμῆς—εἴτω—γεμάτης ἀπὸ τὸν ὑπερπῶτο πόθο. Γιατί οἱ ἄνδρες τὴν ταπεινώσαν, θέλῃς κ' αὐτὴ νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἄνδρες, νὰ τοὺς ἐξευτελίῃ, δειχνόντας κατὰμουρα τοῦ κόσμου τί μποροῦσε νὰ κάμῃ μὴ γυναίκα.

Καὶ λοιπὸν ἐπέβλεπε σ' ἕνα πρὸ ἀπέραντο κράτος της μὴ ὀργάνωσα σιδηρᾶ. Τὸ κράτος της διαίρεθηκε σὲ τέσσερες μεγάλες ἐπαρχίες, ποὺ ἡ κάθε μία τους ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ ἕνα τετραμελὲς συμβούλιον κατὰ ἀπὸ τὸν ἄμεσο ἐλεγχὸ της.

Πεντακόσιες χιλιάδες ἄνδρες, ἐκπαυμένοι ἀπὸ εἰδικούς, πρὸς ἄρῃαν ἀπ' τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσσορίαν, ἀπετέλεσαν σὲ λίγο μὴ φοβερὴ δύναμι.

Ἐν τῷ μετὰ τριάντα χιλιάδες ἐργάτες ἐργάζονταν νύχτα καὶ μέρα νὰ τὴν κατασκευῇ ἐνὸς στόλου, πού ἔδωκαν νὰ ἐξαρκεύοσθαι σὲ λίγο ὁ πανίσχυρος στόλος τῶν Φοινίκων.

Κ' ἔγινε ἔτσι : — Ὁ Στρατὸς της Ἀγνῆς. — Ὁ Πρώτος Στόλος της Ἀγνῆς.

Κι' ἐνθὰ τὰ πλοία της πῆγαν ὡς τὴν Κίνα, τὴ Μαλαισίαν καὶ τὴ Ἰνδία, ἀπ' ὅπου γορῖσαν φορτωμένα χρυσοφᾶ, μεταξὶ καὶ μαργαριτάρια, ὁ στρατὸς της πλάτυνε τὰ σπύρα τοῦ κράτους της, πού σὲ λίγο ἔργατον τὸ Βορρᾶ ὡς τὴν Αἴγυπτον! σὸ Νέο ὅς τὴν Γουάμασάσαρ! σὴν Δουὰ ἀνέκαλε τὴ Νουβία καὶ σὴν Ἀνατολή, ὡς τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα.

Ἡ ἰσχυρὸς Ἀττάρα βασιλεῦσε τὴν εὐδοισιὰ τῆς γῆς. Ἐκείνη ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια πολέμου, τὸν ἔκαμε νὰ πῆσθ' εἰς τὸ πεδῖο της μάχης. Καὶ ἡ εὐδοισιὰ τῆς γῆς χρηματοκίνησε κόνικα εἰς τὸ αἶμα.

Ἡ Μακέντα θέλησε νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν τὴν Ἀρβάρια πρὸ τέλους κατὰδωας νὰ ἀποπείσῃ τὸ σκίτηρον της.

Κι' ὅταν τὴν γνώρισε μαγεύτηκε ἀπ' τὴς χάρες της.

Καὶ κάλεσε τοὺς ἀδελφόντες της :

— Ἐλὼ νὰ χτυπῇ ὁ ἕνα μὴ πόλι, ποὺς εἶπε, δὲν οὐνοῦται Σαβᾶ ἀπ' τὸ θύοντα τῶν κατοίκων της περὶοχῆς καὶ θέλω νὰ μὴν ὑπάρχῃ ἄν αὐτὴ ὁμορφὴ ὅλη πόλι στὸν κόσμο.

Ὁ ἕλῳ τὸ κέντρο της νὰ χτυπῇ ἕνα τοιπὸ κῆλυτερες παλάτι, πού νὰ χωρῇ ἐκατὸν πενήντα χιλιάδες πρόσωπα. Καὶ θέλω σὴν μέση αὐτοῦ τοῦ κυκλοτεροῦς παλάτι, ποὺ νὰ χτυπῇ ἐν ἄλλο ψηλότερο παλάτι, ποὺ θὰ εἶνε τὸ δικὸν μου.

Ὁ ἕλῳ νὰ εἶναι ποὺ κῆποι, γεμιστοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ σπάνια εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων.

Ὁ ἕλῳ μέσα στοὺς κήπους αὐτοὺς νὰ πρέχουν ἀραιοποιημένα ποταμῆα, νὰ εἶνε λίμνες μὲ δαμάσκηνα ἰσπᾶ.

Ὁ ἕλῳ, ἀκόμα, πᾶν σὴν στέγη τοῦ δικοῦ μου παλάτιου νὰ γίνων κῆποι πὸ ἀρᾶσι πού νὰ μποροῦν νὰ φαίνονται ἀπὸ πολὺ μακρόρα, ἀπ' τὴ θάλασσα. Καὶ νὰ βλέπω ἐκεῖ.

Ἡ Μακέντα ἔειπε ὅτι τὴν ὁρῶν τὸν σάβαν, ὅτε τὸ νὰ χωρῇ, ὅτε τὸν ὅπου σὰς ἀρκετικότερον ὅλῳ τὸ πᾶν, νὰ εἶναι ἐτοιμὸ μὲσα σ' ἕνα χρόνο ἀπὸ σήμερον. Ὅτε μὴ μέρα πὸ ἀργά.

Ὁ ἕλῳ, τὸ εἶπα!...

— Αὐτὸ πὸ θέλεις, αὐτὸ, πού εἶπες, θὰ ἐτελεσθῇ ὁ Βασίλειος της Αὐγῆς, ἀπὸ τῆς μὴ μὴ φωνῇ ὅλοι οἱ ἀρχιτέκτονες.

Καὶ ἡ Βασίλισσα της Ἀέουα καὶ τὸ Σαβᾶ γόρῃσιν στὴν Ἀέουα, περιμένοντας νὰ τελειώσῃ τὸ χτίσιον τοῦ παλατιοῦ της.

***

Κι' αὐτὸ τὸ χρόνο, πού περιέβαινε σὴν Σομενὴν ἡ Βασίλισσα Μαριμέ, ἔκαμε τὸ ἄγριο ἐκπονοὶ νομοθετικὸ σύστημα, πού ἔτεινε νὰ κανονίσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ἱστικὴν ζωὴ τῶν ὀπληκτῶν της καὶ πού ἔχῃ τὴν βέλτισται ἀνάστασις σὲς φλέβες τῆς Ἀβρυσου.

Ν. ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Εἰς τὸ προσεχές.

Ένα ανάγνωσμα άουλληπτων περιπετειών

INKA. Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Του διασήμου 'Αμερικανού συγγραφέως ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τα μεταχειρίζονται στα μουσεία και στις τράπεζες. Μόλις κανένας διέλθει την άπληροσημένη ζώνη καθλώντας στη θύρα του και ο μηχανισμός κινδύνου άρχίζει άμέσως να λειτουργεί.

— Επιστρέφεται μου μία ύποθεσι, είπε ο Γκρήν. Οι άνθρωποι αυτοί, για να παράγουν το νεφελοειδές, που λαμβανόμενοι, θα πρέπει να χρησιμοποιούν τον άντρο, πολλούς πρώτους ύλκας, δηλαδή φίλων, φίλων, κορών, ούτων κλπ. Λοιπόν, για να συλλέγουν αυτοί οι τόνοι πρέπει να πάμε οι άνθρωποι της Κλάρενς. Και γι' αυτό ύποθεσι, πως κάποτε το χρησιμοποιού θα είχε έρσημ ή σχεδόν έρσημ. Και αν έκποιολομεία.

— Η Φράνς έπενεδη : — Είπατε βέβαιος, ότι αυτή ή δουλειά δεν γίνεται με όλοισ ; Ο Ντάν το έβδιδιαι : αυτή ή δουλειά είναι τέτατα. Σκεφθήτε, λοιπόν, αν όλοισ είναι μισοτά τοις ή μισοτά τοις τάνης όλοισ είναι με ροσέρο όλοισ. Τι θα μπορούσάμε να κάνουμε ;

— Εσχαία όσάσαι. Ένας ύποθεσι όδούρος προερχόταν από το δάος. 'Απεχόρσταν σιοληροί. 'Ο 'Υβ άνέστησε το πιστόλι του. Οι άλλοι τόν έμεινίσαν.

— 'Ο όδούρος έξακουσθήσεται. Φωνήσαν τόν θανάτι όμματα, που έπαισαν τη χήρα και τούς κλάδους. Έτσι προερχόταν, άφρόνιτος για να έκπαιδα οι έλέφαντες. 'Αλλά στόν 'Αμερίκιο δεν άπόλυν έλέφαντες.

Λοιπόν ;

— Η μικρή συντροφιά όγυρόθηκε πίσω από κορμούς δένδρων. 'Η καρδιάς των σπύσαν από στήθε. 'Εκείνοι προεχόσαν, σπάζοντας ό. λα. Σαρινικά τούς σπάρκε πώς κατακλισης κατέσχεσε τη ζούγκλα. Από το έζαχρημένο δάος έξερχόσαν ένα όλοισ περιστασιο.

Από μέσα ύπνος ή Ολόκληρο από άσπύλι, ένας άριθός ύποσασισμένος από στήθες του, έβλεπε κανείς, πως έπρόκειτο για ένα από τα νιγνιαιία έκείνα σκάφανδρα τόν μεγάλων θάων. Ένα μεγάλο κεφάλι, πάνω στο όποιο γυάλιαν δύο μάτια από πορσελάνη. Το έέρας προεχόσαν με νιγνιαιία όμματα, χωρίς να ίονοισάη τα έμψόδια.

— Μας έβλεπε ; Επιστρέφεται με πόδια οι πένη πολυρομύς, έλεγε όποις το έβλεπε ο Ντάν, ένας μηχανικός, που το καθόδηγει από μακριά :

— 'Ο γίνας προεχόσαν πως το μέρος τους, σαν να ήθελε να τούς καταδουρήσει. Τι να κάνουν :

Ένας πυροβολισμός δέκοψε τη σιωπή. 'Ο Παρογώλος, δεν άπόσε να συγκρατήση τόν έαυτο του και πυροβόλησε. Σφαίρα χαλκήν ; Πέλασε πάνω από το μέταλλο στήθος του, κι άφανε ένα μικρό ύγνος. 'Αλλά ή όμμή του κολλούσε δεν άνέβαινε.

— 'Ο Γκρήν τότε φωνάζοντας : 'Σωστήτε τη προεχόση με το όλοισ ύποσασισ. Στο πλησίον του, σαν ένας μπεζή το τέρας έβλεπε σε κίνησι τα χέρια του, που μαρτύρησαν το άκαρ. 'Ο 'Αγγίλος χτύπησε με όλες τις δυνάμεις, έβλε το τέρας τόν έκανε με την άπναι να καίη από λύπη, ό 'Υβ άδισσε όλη του την καρπαίνια. Τίποτε. Μόνο από κάτω σε καρπό άκούονταν να θύνη από τα δάδη του γίαντος ένας μερσιποσέλιος : «Σά...Σά...Χά...»

Και ποσού ή 'Ο νίος πολέμης να φωνάζει «εμψόδια» το τέρας έόφωκε ένα λάκων αντίκειμενος κι' άμέσως καπνο πλημύρησαν το μέρος. Οι πένη έφεραν τα χέρια στο λαμό του.

Ηνίογονται.

Οι δυστυχίες έκαμαν μερικά βήματα παραπάνω : άνοστήσαν έπληματα, η άνοιχτό το σόμα, λίγον άσα. Τα μάτια τους γέμισαν άδρυα, αλλά μπεσαν μόλις να διακρίνουν κι' άλλα όλοισ, που κατέβησαν.

Οι όλοισ, βαδίζοντας μ' ένα βήμα ίσόχρονο και ταυτόχρονο, φέροντας ό καθένας τους κι' από ένα όσφύιο στο στήθος, που διενούλυνε το έγκαμλισμένο χέρι να τα καθόδηγεί, έβησαν κοντά στα θύματα των και τα πήραν στο σιδερένια των μαρτάσια.

... ..

— 'Ο 'Υβ ήταν ό πρώτος που συνήλθε μετά την άναστροφή που τόν είχε έβλε το άκαρ. Όχι, δεν έβλεπε πιά άπόδότης προεχόταν, ότι δεν έβριταν να τούς σκοτώσουν' άλλ' άπ' αλή το τεσέδι στη χώρα της Αμερικής κληρονομία μια δυνατή κεφαλαία και μια τάσι έμειτο.

Τού φάνηκε πως τού μιλούσαν.

Δεν άνοίξε τα μάτια του, αλλά τένωσε τ' αυτιά του. 'Ο άνθρωπος με το μαρτο άστέν έναυθόμνησε τη ζούγκλα και τούς κινδύνους της.

— 'Αλλά πώς δεν ήπατο. Κάποιος, που κοντά του, έστύλησε το νήμα ενός μαρτού μονόλογου. Κι' αυτός ό κάποιος βόδιε πάνω, κάτω στο δομάτιο πολύ νευρικά.

— 'Ο 'Υβ έκουσε καλλίτερα. Αυτή ή φωνή,

αυτή ή προφορά!... 'Ο παλιός αϊμάλιος του αϊ... — 172 δεν μπορούσε ν' άπατήθ. Αυτή ή είρυνεία, που κόνιαν κάθε τόσο από έσπασίματα μανιάς! Μόνο ένας άνδρος, στον κόσμο μιλούσε έτσι : ή Κλάρενς Χέλυοντι!

Σαρινικά, κόνιαν τόν σαν βόλτες θηρίου στο κλουβί του περίπατο της, ή γυναίκα—ληστής, στήθεμα μπροστά τόν πιστεύοντας τόν άκωχη άνίκανον ν' άκούση. Τόσο κοντά, που ό 'Υβ άισθανόταν τη έσσή της άνάσας. 'Αρπέζε τα σίδερα του κρεβάτιου, τα κόνιαν με λύσσα και μισογύα :

— Σού! Σού άκούη. Φοήτης! Μένις πόνη, λαύων, θα ν' έγω μπροστά μου όποις ή μάμιας μπροστά στον Μάνιθ; Δεν θ' άπαλ-λεγοι ποτέ άπ' αυτό το μαρτίνο; Είπασι ή Τήφης; Είπασι ή 'Εκδίκησης; Μάτια, λοιπόν, σιγμάτια στο μέσολό σου;

— 'Τί θέλεις από μένα, Φοήτης; Δεν με θεω-όλη ή έλπίσους έγγαμία έκτελείται άπ' αυτά τα διασπασμένα τέτατα. Σκεφθήτε, λοιπόν, αν όλοισ είναι μισοτά τοις ή μισοτά τοις τάνης όλοισ είναι με ροσέρο όλοισ. Τι θα μπορούσάμε να κάνουμε ;

— Εσχαία όσάσαι. Ένας ύποθεσι όδούρος προερχόταν από το δάος. 'Απεχόρσταν σιοληροί. 'Ο 'Υβ άνέστησε το πιστόλι του. Οι άλλοι τόν έμεινίσαν.

— 'Ο όδούρος έξακουσθήσεται. Φωνήσαν τόν θανάτι όμματα, που έπαισαν τη χήρα και τούς κλάδους. Έτσι προεχόταν, άφρόνιτος για να έκπαιδα οι έλέφαντες. 'Αλλά στόν 'Αμερίκιο δεν άπόλυν έλέφαντες.

Λοιπόν ;

— Η μικρή συντροφιά όγυρόθηκε πίσω από κορμούς δένδρων. 'Η καρδιάς των σπύσαν από στήθε. 'Εκείνοι προεχόσαν, σπάζοντας ό. λα. Σαρινικά τούς σπάρκε πώς κατακλισης κατέσχεσε τη ζούγκλα. Από το έζαχρημένο δάος έξερχόσαν ένα όλοισ περιστασιο.

Από μέσα ύπνος ή Ολόκληρο από άσπύλι, ένας άριθός ύποσασισμένος από στήθες του, έβλεπε κανείς, πως έπρόκειτο για ένα από τα νιγνιαιία έκείνα σκάφανδρα τόν μεγάλων θάων. Ένα μεγάλο κεφάλι, πάνω στο όποιο γυάλιαν δύο μάτια από πορσελάνη. Το έέρας προεχόσαν με νιγνιαιία όμματα, χωρίς να ίονοισάη τα έμψόδια.

— Μας έβλεπε ; Επιστρέφεται με πόδια οι πένη πολυρομύς, έλεγε όποις το έβλεπε ο Ντάν, ένας μηχανικός, που το καθόδηγει από μακριά :

— 'Ο γίνας προεχόσαν πως το μέρος τους, σαν να ήθελε να τούς καταδουρήσει. Τι να κάνουν :

Ένας πυροβολισμός δέκοψε τη σιωπή. 'Ο Παρογώλος, δεν άπόσε να συγκρατήση τόν έαυτο του και πυροβόλησε. Σφαίρα χαλκήν ; Πέλασε πάνω από το μέταλλο στήθος του, κι άφανε ένα μικρό ύγνος. 'Αλλά ή όμμή του κολλούσε δεν άνέβαινε.

— 'Ο Γκρήν τότε φωνάζοντας : 'Σωστήτε τη προεχόση με το όλοισ ύποσασισ. Στο πλησίον του, σαν ένας μπεζή το τέρας έβλεπε σε κίνησι τα χέρια του, που μαρτύρησαν το άκαρ. 'Ο 'Αγγίλος χτύπησε με όλες τις δυνάμεις, έβλε το τέρας τόν έκανε με την άπναι να καίη από λύπη, ό 'Υβ άδισσε όλη του την καρπαίνια. Τίποτε. Μόνο από κάτω σε καρπό άκούονταν να θύνη από τα δάδη του γίαντος ένας μερσιποσέλιος : «Σά...Σά...Χά...»

Και ποσού ή 'Ο νίος πολέμης να φωνάζει «εμψόδια» το τέρας έόφωκε ένα λάκων αντίκειμενος κι' άμέσως καπνο πλημύρησαν το μέρος. Οι πένη έφεραν τα χέρια στο λαμό του.

Ηνίογονται.

Οι δυστυχίες έκαμαν μερικά βήματα παραπάνω : άνοστήσαν έπληματα, η άνοιχτό το σόμα, λίγον άσα. Τα μάτια τους γέμισαν άδρυα, αλλά μπεσαν μόλις να διακρίνουν κι' άλλα όλοισ, που κατέβησαν.

Οι όλοισ, βαδίζοντας μ' ένα βήμα ίσόχρονο και ταυτόχρονο, φέροντας ό καθένας τους κι' από ένα όσφύιο στο στήθος, που διενούλυνε το έγκαμλισμένο χέρι να τα καθόδηγεί, έβησαν κοντά στα θύματα των και τα πήραν στο σιδερένια των μαρτάσια.

... ..

— 'Ο 'Υβ ήταν ό πρώτος που συνήλθε μετά την άναστροφή που τόν είχε έβλε το άκαρ. Όχι, δεν έβλεπε πιά άπόδότης προεχόταν, ότι δεν έβριταν να τούς σκοτώσουν' άλλ' άπ' αλή το τεσέδι στη χώρα της Αμερικής κληρονομία μια δυνατή κεφαλαία και μια τάσι έμειτο.

Τού φάνηκε πως τού μιλούσαν.

Κ' ύστερα; ύπάρχει έδώ αυτή ή νέα. Την λα-τρειύει.

— Έβλεπο τί έγινε; Θα της έλπε μια ώραία μέρα; Έλπετε, τρισαχρητισμένη μου, θα σάς προσφέρει μια διαλεχτή εύχαριστήρι.

Τόν πλησίασε άκούη. 'Ο 'Υβ τώρα καταλάβαινε τόν καπνό του τσιγάρου της στά μούτρα του. 'Απ' τα μισανόμνημα ματωκάδα του την παρακολούθησε.

— Αυτό ήταν πολύ τολμηρό και πολύ κοντό... Ναι, πολύ κοντό... Γιατί τώρα θα στο πώ, άφού δεν μ' άκούεις ; σούλεγα ψήματα, άγύρι μου, τώρα περ όλίγον μόλις, και σε θύρετα. Θέλεις την άλήθεια; Είπασι τρελλή για σένα, 'Υβ, και σήμα άκούη θα κάω κι' έγώ δεν έξω κι', αν δεχθής να μ' αγαπήσης... 'Αλλά όχι, Κλάρενς, όχι τρισεφρόνιτες... Για να έ-λασάρθής, ένα μόνο μέσο εινε : σκοτώσε τόν... Έτσι μόνο θα γλυτώσης...

— Άντες, άφες άφρότερα. 'Ο 'Υβ λάβαινε τη διαταγή να παρασυστήη μπροστά της. Ρεχάτος μαρς σκέψης άφρότης να τόν όδηγήσουν. 'Ηξερε καλά την Κλάρενς. Τώρα δεν θα γλύτωνε. 'Αλλά τι τόν ένωσε γι' αυτό;

Και με μια άπάθεια, όταν βρέθηκε μαρ-σά της, της έλε : — Μόνο μια κακή τύχη μάς έφερε στο λι-μέρι σου. Δεν το θέλουμε καθόλου, Κλάρενς, σάς βρεθεί. Άγνοούσα τι κάνατε σ' αυτή έδώ τη ζούγκλα—πως θέλατε να το έξωρι-ζας πίσωνα νεκρή μετά το νεαύριο του αϊ... — 172. Τι θέλαμε σ' αυτό το μέρος έδώ;

'Απλούστατα, γυρίζαμε με τις μίς 'Αρζύλ και τόν κύριο Γκρήν μια περιτετεωδή ταϊνία.

— 'Η καταστροφή του Στίλσον δεν σάς συ-νέτιες, έσένα και την μίς 'Αρζύλ; Τι έπι-μονή να ξανάρθετε στο Πόνγκιο ντι Μανσε-ρίας!

Και με μια μόνο της φράσι ή Κλάρενς τού απέδωξε, πως δεν ήταν και τόσο άνακαρδώς πληροσφομένη.

— Αυτή ή Φράνς 'Αρζύλ, λοιπόν, εινε ή διάδοχος της 'Ισιμπελ Κλάρενς. 'Ηταν ή δυο τους πολύ φίλες, δεν είν' έτσι; 'Εχεις μια καρδιά σαν άγκινάρα. Φοήτης... Κ' ύστερα, γιατί δεν διέλεγες ένα άλλο μέρος για το δούτερο γαμήλιο ταξίδι σου; Το Κάρπα, ή 'Αδύνα, ή Σταμάτι, ή Πυραμίδες ήταν στη διαδού σου.

— 'Αλλά δεν είπα καθόλου νυμφεύμένος με την 'Αρζύλ; Είπασι γι' αυτήν ένας φίλος, ένας δόγης. Αυτό. — 'Οχι έραστή; — 'Οχι, κυρία! Σας έδω το λόγο μου. Σας είπα πως έτοιμαίκαμε κάποιο φίλμ. Τίποτ' άλλο.

— Καλά, Φοήτης. Δεν με νοιάζει. Τώρα άφαισε με να σκεφθώ. Πίσεσε ένα κομμάτι και στη στιγμή ή σιδε-ρένια πόρτα άνοίξε και μαύροι σιάλοδοι φά-νησαν.

— Παραδόστει αυτό τόν 'Ανθρωπο στούς Ρόμους, να τόν φυλάξουν κι' έπ' τη έκατα-όη. Σας όδηγήσουν το παιδί τόν πιθήκων.

— 'Η συνέχεια είνε το προσεχές)

Τα διολογικά διηγήματα της εβδομάδος

Δασκαλές στην Έπαργία

Της συνεργάτιδος του Παρνασσου Κας ΕΛΕΝΗΣ ΣΙΦΝΑΙΟΥ (Νταϊζης)

Μαρίτσα, έταν 30. Φρόσφο, έταν 25. 'Ο δάσκαλος (Η σκηνή στην Μακεδονία, στο κα-μαρκί ενός μικρού σπιτιού πενιχρά έπιπλωμένου).

Μ α ρ ί τ σ α (καθήμενη στο ντιβάνι που-νε σκαπισμένο με βερμειμένο ντυσίμα, κρατεί το πλέξιμό της χωρίς να πλέξη). Με θύω σκαπισ-ζει με το πλέξιμό της τα μάτια. Ζωή εινε αυ-τή ! Γέμει μου...

Φ ρ ό σ ω (σιγά με επιβολή): Μά θανω-χίτης, Μαρίτσα μου, τα ίδια και τα ίδια...Χα-λάσμε τόν κόσμο για να έπιτύγουν αυτό το διορισμό. Τώρα δεν πρέπει να γκρινιάζουμε... Μ α ρ ί τ σ α (είρυνικά): 'Όποτε πρέπει νάμιασε εύχαριστήριες !

Φ ρ ό σ ω (φιλοσοφικά): 'Αφού δέ μπο-ρούμε να κάνουμε τίποτε άλλο, τι μας άφαι-λά να διασκαλιστούμε ; Μ α ρ ί τ σ α (κατόντας το πλέξιμό της, σκαλισμένο έπ' τη θέσι της. Περατεί μέσα στο δομάτιο): 'Εχεις δικη τι μας άφαιλε να γκρινιάζουμε ; (Με άγανάκτηση σφίγγει τα χέ-ρια της). 'Εγώ όμως δε μπορώ πιά να έξωσι έτσι...Περνάμε τα καλύτερά μας χρόνια έδώ σ' αυτό το φτωχικό χωριουδάκι χωμένο μέσα στα βουνά. Διδάσκουμε όλο τα ίδια και τα ίδια καράματα σε παιδιά πουβνε έβλα άπείλεται.

Φ ρ ό σ ω (ήρνακα πίνει): Μην το λές αυ-τό Μαρίτσα. 'Ακούσανε παιδιά έβλυντα, συμ-παθητικά κεφαλάκια, έπ' όσον θα μπορούσαν να έξετασθουν διάνοτες. (Μισρή σιωπή - έπι-διληκτική). 'Εχουμε μιάν άποστολή, Μαρίτσα, ίερή, άωροση.

Μ α ρ ί τ σ α (έξω φρεγγόν): 'Ετσι νομι-ζεις ; 'Εγώ όμως δεν άντέγω πιά. Δεν... άν-τέγω...πιά...Δε μπορώ να έξωσι σ' αυτή την πλέρη, τη μούχλα...Τονίζω τις λέξεις το κατα-λάβαινεις ; Φ ρ ό σ ω : 'Όπως έλες μας. Δε γκρινιά-ζω όμως, δεν είπα διασκαλισμένη από τη δια-μνήμη μας έδώ. Έχεις και τα καλά της. Μ α ρ ί τ σ α (έπνέζει το μέσολό της με το χέρι της): Τι θα κάνω ; 'Εγω πολλά σέ-δια έδώ μέσα...Πολύ, πάρα πολλά... Άν φαν-τάσσομαι τι κρεβάτιο πώς άπ' αυτό το κόκ-καλο...(δείχνει το μέσολό της) πόσες σκε-ψές...πόσα όρνια όνειρα...(χαμογέλει παρα-μένα), πόσες λαχάρες. Θα τρώμε, Φρόσφο.

Φ ρ ό σ ω (σιγά): Μία στο ύποσυνείδη-τό μας κρεβάτιο το δεύτερο έγώ μας, Μαρίτσα. Αυτό εινε το κρεμύ περιβόλι μας, που δεν άνοίγοιμε σε κανένα (μεγαλοχόλι), ούτε στον ίδιο τόν έαυτο μας.

Μ α ρ ί τ σ α (την κυττάζει με πονηρία): Καταλαβαίνω. 'Ο δάσκαλος.

Φ ρ ό σ ω (πειραγμένη): 'Ο δάσκαλος εινε μια μένα ένας φίλος, στόν όποιο κάποτε λέω τόν καπνό μου, (μικρή σιωπή), τού έφτα-καμιά φορά συμβούλες, που μου δίνει μ' ε-υ-

χαρίστηση. Έξερει την έπαργία καλλίτερα από μας. Μουράδες λοιπόν τόν πόνο μου, μαζί του. Αυτό είν' όλο.

Μ α ρ ί τ σ α : Μά αυτό εινε δική σου δου-λειά, Φροσούλα. 'Εσύ θα παντρευθής και θα μείνης έδώ στο χωριό, θα γίνης μια γυναικα-λά σαν τις άλλες. Θα άνακαρδής την έκα-πασίαν σου, θα γεμίζης τα κύφια κεφαλάκια τόν παιδιών με γνάσις, θα φοτίζης. Όχι, τις ίσως και δικα σου παιδιά. Όσάσι εύχαρητι-μένη. 'Εγώ όμως...

(Ένδον περατεί ή Μαρίτσα μέσα σ'το δια-μάτιο, ή Φρόσφο την κυττάζει μελαγχολικά). Φ ρ ό σ ω : Μου προέτιες το μέλλον μου. Σ' εύχαριστώ, καλή μου μέλινια. 'Ο δάσκα-λος όμως δε μου έκανε τίποτε ός τότε... Μ α ρ ί τ σ α : Θα σου το πώ σε λίγο.

Φ ρ ό σ ω (την κυττάζει με φωνή που τρέ-μει): Πώς το έρατες ; Μ α ρ ί τ σ α (πλησιάζει, της χαϊδεύει τα μαλλιά): Τι σε ενδιαφέρει ; Το έξω, (μικ-ρή σιωπή). Με ρώτησε όποις, Φροσούλα μου, τι θα κάνω. Να (διατάζει λίγο), θα έξωσι κι' έγώ την ζωή μου...Δε θέλω να μονιλάσω στην έπαργία. Θα φύγω. Και την άπόφασι την πή-ρεσ αυτή τη στιγμή ('Ός τώρα διατάζει). Φ ρ ό σ ω (έπνέζει πάνω το χέρι): Μαρίτσα μου, δε θέλω να πιστέψω στα λόγια σου. Δε θέλ' το κάνης αυτό...

Μ α ρ ί τ σ α : Αυτό, πιά ; Φ ρ ό σ ω : Νά φύγης; με τόν κ. Χ... που ήθελε όλο και λίγες μέρες και που σε τραυ-λείει. Εινε έσως για σένα. Εινε παντρεμένος. Μ α ρ ί τ σ α (δειλά): Το έξω.

Φ ρ ό σ ω : Τό έξερεις και θα φύγης μαζί του ! Μ α ρ ί τ σ α : 'Αμα τελειώσω τις έξετά-σεις μου θα πάω να τώθω. 'Εσυνε χέος. Θα φύγοιμε στην Εβρώδα. Δεν τούτα βετικά πως θα τόν άκαλοήσουμε. Τώρα όμως τ' άποσπάρ-σε θύρεται.

Φ ρ ό σ ω (προσπαθί να τη συγκρατήρη): Μαρίτσα, σκαλίζηρες τι θα κάνεις; Μ α ρ ί τ σ α : Σκέφτομαι ; Βραδύς, νυ-χτιά όλοισ έπλεθα μέσα στο μυαλό μου με ζωή στρομένη με τριαντάφυλλα. Δε μπο-ρούμε να την προηματοποιήρη, έξωρο πως δε θα βαστάξη πολύ και όμως με τραβιά τόσο.

Φ ρ ό σ ω : Θα βαστάξη ένα φεγγάρι. Κι' ύστερα...

Μ α ρ ί τ σ α : Θα τώ με τις άνομήνεις. Μου πρότεινε να πάω στην 'Εκδοσι μαζί του. Θα φρόσετο πλούσιες τουαλέτες, σκολιά, θα δώ όρνια μέρη,θα στήση ένα θανασιόμο όνειρο.

Κι' ύστερα όποις λές, θα μου όρρι ένα σπι-τί, όπου θα μ' έμπιστευθουν παιδιάνα πλούσια (Μ' έλθονασαρό). Θα έξωσι σε μια μεγαλο-ύλη, Λονδίνο, Παρίσι, Μασαλία, δε έξωσι άκούη που...Κείνος που ύποσέθηκε να με φρον-τίσρη.

(Ένψ φιλοτύπηται πέρει ή αύλας)

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

1000

Διαφορετικά γραμματόσημα ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, άντι Αρχ. 100.—Δια τας έ-περχίας έπ' κλέον ταχός. Δ. 10. Β. ΣΥΡΕΣΟΥΛΑΣ ΜΕΓΑΡΟΝ ΛΑΓ'ΗΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΖΟΓΕΩ. Τηλ. 23-525

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ «ΑΣΤΗΡ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

...ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

— Έχετε ποτέ σας ελπίσει στο άτέλει κανε-νός έπαγγελματιού φωτογραφείου τετάρτης κλά-σης; 'Ασφαλώς. Μία αίσθησι κακή φωτι-σμένη, με έπίλοιποι φτωχική. Έκει ένα χα-ρόνι σε σχήμα βράχου, πίσω ή θάλασσα, έδώ ένας έξωφωτισμένος καναπές και στούς τοί-χους ή 'έπιτυχιες' τού καλλιτέχνη.

Λοιπόν, τα 'Ασπύρια' της Ε. D. C. εινε κάτι παρόμοιο. Αυτή τοιάδεση την έντυ-ποσι έκαμαν σε μένα που τα έξεσκαρην ένα τελευταίο άποσπασμένο. Διάλεξα τη στιγμή της γενικής πρόβας. Μόλις έσπασε, έσπευ-πού μου έκαμε τη μεγαλύτερη έντυποσι, ή-ταν ό 'καθηγητής'. Μοναχία μεγάλα, γνήσιοι προτεταμένοι, θαρρ σπύγνι, που το ύποσέ-φει ένας γκακός από σελιούλερα, στόν όποιο μια μαύρη γραδία ήσαν περιούσι άμειπτα δεμένη. Πουκάμιο άμφόβολο και γλυκό πιάδ άσπρο.

Η στιγμή που μπαίνο κρατάει στο δάστυ-λά του ένα φύλλο χαρτίου και μόλις το βλέ-πει : — 'Ερχεστε για μαθήματα; Τού έδωσ όλες τις πληροφορίες που μου ήγνη, έγώ ό 'καθηγητής' άκούων, παρατηρή-τας με όποις οι πρόβαιοι του ζωολογικού κή-που παρατηρούν τόν νέον σύντροφον τόν που μπαίνει στο κλουβιά. 'Ο καθηγητής—ό κ. ντι Φερνερού, παρακαλώ—άρχίζει πρδς χάρην μου άπ' την άρχή :

— Όπως σας είπα προηγουμένως, το ση-μερινό μάθημα θα εινε άφροσμένο στις αλ-φθηματικές σήσεις. 'Ιδού το 'σενάριο': Με-γάλη χοροσκέπες στην προσέβη της Σλαβο-νίας. 'Η γεωρ κατάσκαπος 'Αστια έβει, ότι ό Ροδόλφος ντι Μπεσόνγιοι ύπαρτει είνε το Λεύτερο Γρασιέτι. Προσπαεί να τόν γοητεύη και σιγά-σιγά τόν άγαπά παρα-μιακά...

Αυτό είν' όλο. 'Ιδού είνε τι θα περισφραγή το σημερινό μας μάθημα. 'Ο κ. ντι Φερνε-ρού διατάζει τόν διάλογο, που μεταφέρεο έδώ κενά λέγειν :

ΑΣΤΙΚΑ. — Είστε Γάλλος, κύριε; ΡΟΔΟΛΦΟΣ (με ύφος πανομήνιο, κι' άς χορεύουν). — Έγώ αυτήν την τιμήν.

ΑΣΤΙΚΑ. — Νυμφεύμενος, ίσως; ΡΟΔΟΛΦΟΣ (με ύφος άφρημένο). — 'Α-γαπή μια γυναίκα...

ΑΣΤΙΚΑ. — Θα ποτεί νάμε εύντης. ΡΟΔΟΛΦΟΣ. — Όποτε το έξερει πως την ά-γαπά!

ΑΣΤΙΚΑ. — 'Αλλά το έξωρο έγώ. Αυτή σάς άνατά. (Κολλάει σπένον πάνω του). ΡΟΔΟΛΦΟΣ (περιόνοτας το χέρι στο μαλ-λιά του). — Τι όρεια!

ΑΣΤΙΚΑ. — 'Από σάς έξαράται να βρήτε την εύντης... ΡΟΔΟΛΦΟΣ. — Άν ήσουν βέβαιος ότι με νοιάζει.

ΑΣΤΙΚΑ (επείλει έρπονέμενη). — Ναι, σάς νοιάζω και πεθαίνω από άγάπη για σάς. 'Αί... Ροδόλφο, πόστε με από δω! ('Αγκαλιάζον-ται και βγαίνουν).

Αυτά διαδύσθη στο χαρτί έκείνο. Εινε για κλάμμα! Δεν έξωρι τι με κρατεί από τόν πό-νο φωνάξω πόσες δυστυχίες έκείνοισ, που είνε θύματα μιας τόσοσ άπράξιας άπάτης. Προηγο-μένως πρέπει να δώ μεζήρι πόσιον σημείου έ-φθασι ή έμπεταλμένης της αίσθησης τόν άν-θρώπου έκείνον, τόν άνέγνωσ δακτυλογρά-φον, που άνεπαύσθη να άνακαρδής στην Ρυκία Ρυκία. Όλοι οι μαθηταί που θα βγαίνουν από στήθεος τις φράσεις αυτές. 'Η έργασία αυτή γίνεται να γνήζη το 'εφρότε-ρον δύναμεις των, γιατί ό καθέσι στη γονιά του προσπαεί να παραστήση τη σκηνή. Με τόν 'εαυθόν τού όφθαλμού παρακολούθω μια κοπέλλα δεκαεννιά χρόνων, που κυττάζει τόν οιδανό, μονομυρήνοντας : 'Ναι, σάς νοιάζω και πεθαίνω από άγάπη για σάς. Έχει γά-μας σάν τα πόδια χαριστίου τραπέζιου και δάστυλα προημένα. Πιστεύω πως μπορεί να πεθάνη εύκολότερα από σιγαφρόση, παρά από απελτισία!

Ένψ οι μελλοντικοί τρέφιοι του Χόλλυ-γουντ 'εργάζονται' χοριστά, ό 'καθηγητής' θεωρεί έπαισέλες—για μία μένα—να μου δώση μερικά έξηγήσεις.

— Αστόι ό νέος, που λέγει, προηγούνται από σάς. Και για να τούς προσβάθει, θα χρειασθήτε μερικά 'αίδια'τα μαθήματα. Με παίνει άπ' το πέτο, που σκαπισσό μου και που σφριέζει σ' αυτή :

— 'Όχι έδώ, εινε πολύ άφροβιά. Θα τα πώ-τε σιγά μου, πρδς έξηγήτα φράγιά το μά-θημα.

Και καθώς δεν λείω τίποτε, έδωλόνει κά-ποια άνοησία για την προδοσία. Και προσ-θείει χαμογέλιοςτας :

— Μεταφέ-ρας, για το καλό σας. Δεν έ-καχε παρὰ να μάθετε αυτές τις φράσεις στο Ροδόλφο. 'Αλλάς, να δε όπτε. 'Ο άχόισμος είνε πολύ καλλίτερος.

Χτυπάει τα χέρια και ό έννησ 'εθβολοίσι' κανένα συνάλοδο, που να βγίρη άπ' τη σκολή και να τοποθετήθηκε κάπου.

Μένουν σιωπηροί. 'Ασυγκρατήτως δεν μπο-ρούν να μου πουν, αλλά ήκουσάν... Λοιπόν, τούς λέγω, αυτό δεν σάς άνοί-γει τα μάτια; Πόσον καιρό άποσπάζετε...

— Εινε περίπου δύοισον μήνες. 'Αναγνώ-ριζο όμως, ότι μου άποσέχθησαν να γίνω 'σάπας' είνε πένη μαθήματα. Και ό γονείς μου έχουν ήδη διαπάρχει έπτά χιλιάδες δια-ξύ τόν άλλων και μια χοντρή κυρία παίρνει κόσια φράγκα. 'Ηταν σκληρό γι' αυτούς,

γιατί δεν είχαν άλλα, αλ-λά θα τούς τα έπιστρέ-ψω με το πρώτο μου συμβόλαιο.

— Μά το πόσος σας συμβόλαιος!... Φτωχό μου παιδί!... Πήγαν, λοι-πόν, να όρσι τι γίνεται κατά μήκος το σπινύ-τιος της Παμαρόν, ό-ταν έπιούν 'ένα φινι-σούρα'. Εινε έκεί δυο χιλιάδες άνθρωποι κάτι-στον, πενιχά, που πε-ριμένουν χάρινα τώρη την έκαρία. Έρχονται από όλες τις χώρες τού κόσμου και καταλήγουν να πεθαίνουν άκαλοχολοι, όλοισ έρεπία. 'Η σχο-λή σας; Μά πολύ ταπει-νή άπάτη, που είνε το έφρότερος κατὰ την έποχήν τού Σολομώνα...

Τῆς χανούμισσας λογογράφου Περιντέ Δζελάλ

Χιλιόπικρα μοιρολόγια, σπαρακτικοί λυγμοί και τραγούδια της χαράς

Θάν' ὅλ' οἱ κάμποι δροσεροί, χλωροί, γὰρ
 ληνεμένοι
 θάν' ὅλ' οἱ λόφοι ὀλόγυρα πράσινοι, ὅ
 λανθυσμένοι
 οἱ τὸ ποταμάκι λαμπρὸ μὲ τ' ἄνθια θὰ κ

μύθον, ὅλη ἡ νῆσος, καὶ αὕτη
 ἔσται δὲν ὀλίγων ἡμερῶν
 ἵστασιν παρὰ γνῶμην τῶν προ-
 κειμένων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Περὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.
 Ἡ Ἑλλὰς καταπέτετο καὶ ἔβην-
 ἔτη ὑπὸ τὸν Ἀλφειν. Ὑπὸ δια-

ελλούσας φόβος καὶ ἡ επικρατοῦσα ὁμοφία
 συμβιβαστοὶ τῶν ἀλλήλοισι ἀρχόντων, ἱκανοὶ
 ἦν ἐπιφέρει ἀφεύκτως τὴν ἀποτυχίαν
 παντὸς ἑπαναστατικοῦ κινήματος, ἔτι δὲ
 καὶ ἡ ἐν αὐτῇ παρουσία τῶσαν στρατευμά-
 των ἦσαν λοχάρῃ αἰτίᾳ ἢ ἀναστέλλουσι
 εἰς τὴν ἑπαναστατικὴν ροπήν τῆς.
 Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ · Εἰς τὸ ἐπόμενον.

Δέν εἶνε ψέμμα.
Εἶνε ἡ μὴν ἀλήθεια τῆς ἀπιστεῦτου πα-
ραγωγικότητος τοῦ ζεύγους τῶν Ἱρλαν-
δῶν κυρίου καὶ κυρίας Κέρρυ.
— Τὰ γνωρίζω ὅλα καὶ τ' ἀγαπῶ ὅλα,
λέγει ἡ κυρία Κέρρυ.
22 ἀπ' τὰ παῖδιά αὐτὰ εὗρισκονται ἀκό-
μη εἰς τὴν ζωὴν, 6 παντρεμένον, δύο ὅλα
εἶνε ἀρραβωνιασμένα καὶ τὸ ἓνα εἶνε
πρωταθλητὴς τοῦ μπόξ στὸν ἱρλανδικό
στράτο.
Τὸ πὼς μικρὸ εἶνε 5 ἐτῶν.
Πᾶσι... "Ἐχει λοιπὸν 5 χρόνια καὶ ἔξανα-
γεννήσῃ. Τὴν συμβουλευόμεν καὶ τρέφῃ
στοὺς γιαιτροὺς καὶ κυττοχητῇ..
Κατὰ ὁδὸν πάθει
Δέν μπορεῖ...

πολύ κατά την Ίαπωνία». Η οδοντική αποστολή της Β. Πολύου άρνήται να επιστρέψει επί την Ρωσία.

Ο ΣΦΑΚΑΣ. — Τουλάχιστο να περιμένω ό ένας να τραγουδήσώ ό άλλος ή να πάρουν ό τι είναι όλο σταμάω... Άλλά όχι!... Κάνουν ό τι τους κατέλνει. Και σού λέω, γυνίκα, πώς το κοινό σου ελπίζει... Κι όστερα... Αί όχι, κορό, σού λέω... Δε θα πάσεις γι' αυτό λόγω να σπάσει το πιάτο σου με το προυν... Πάνε λοιπόν...

ΤΟ ΦΑΚΟΠΟΥΛΟ (οβελίζοντας). — Άλλά, αλά... εδω τότε... Άκούστε να όμνα τομπόπο: τομπόπο, τομπέιτε, τομπέι...

Ο ΦΑΚΑΣ. — Σοκαίνεις ή όχι, τότε.

ΤΟ ΦΑΚΟΠΟΥΛΟ. — Καλά, καλέ, γυνό μαβαίνω τό μέρημά μου. Τι, δε μπορεί ό λαός!...

Αυτός ένας νους!...

[illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. A dark, textured binding strip is visible along the top edge of the page.

➤. ZC